

ХРИСТО ФОТЕВ
ПОНЯКОГА ПО-МНОГО СЕ
ОБИЧАХМЕ...

chitanka.info

Понякога по-много се обичахме,
понякога по-малко, а понякога,
когато ти заплакваше в ръцете ми,
живота ми приличаше на щастие.
Луната мълчаливо ни преследваше.
Рисуваше телата ни по пясъка.
Ний правехме какво ли не — понякога
наистина приличахме на влюбени.
Но пясъка изтече от косите ни
и се завърна помежду ни въздуха.
Естествено е във такива случаи
усмивката ми малко да е стъклена.
Естествено е във такива случаи
усмивката ми малко да е стъклена.
Естествено е да потърся хората.
Да се разтвори в тяхното съчувствие.
Да им изплача болката си с някакво
забравено и скрито удоволствие...
(Аз мога да разплача и дърветата,
и птиците и бронзовите бюстове,
но докага ще ни сближава болката
и много ли е трудно да сме искрени?)
И затова ще се усмихна някак си.
Усмивката ми ще е малко стъклена.
Уплашено ще питам — и безмилостно
луната и дърветата, и себе си,
наистина ли ние бяхме влюбени?
Наистина ли ти си мойто щастие,
или в нощта приличаше на щастие?
Тогава ще напиша неочаквано
най-истинското си стихотворение,
най-хубавото... Като тебе
хубаво.

И толкова далечно — като теб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.